

Arrest

nr. 177 058 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat S. DE MOT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van gemengde Koerdisch-Arabische afkomst en een soennitisch moslim. U werd geboren op (...) in Bagdad (provincie Bagdad), waar u steeds hebt gewoond. U woonde samen met uw ouders, broers en zus in de wijk Al Shurta, stadsdistrict Al Dora, en was werkzaam als ijzersmid.

Tussen 10 en 15 juli 2015 trof u in de tuin van uw woonst een dreigbrief aan waarin vermeld werd dat u gedood zou worden indien u uw woning niet zou verlaten en die niet ondertekend werd. Zes of zeven dagen later, toen u 's avonds rond zeven of acht uur boodschappen ging doen op de markt, werd u op

straat tegengehouden door vier of vijf u onbekende personen die u sloegen en uw linkerarm verwondden met een mes of een stuk glas. Ze hielden nog een pistool tegen uw hoofd en vertelden u dat dit uw laatste waarschuwing was. U keerde hierna terug naar huis waar uw u aan uw verwonding werd verzorgd. U bleef vervolgens nog enkele dagen thuis en kwam niet meer naar buiten. U besloot uiteindelijk het land te ontvluchten en zich ergens in Europa op internationale bescherming te beroepen. Op 26 juli 2015 reisde u per bus naar Erbil (provincie Erbil, Irak), waar u twee dagen op hotel verbleef en van waar u het vliegtuig nam naar Turkije. Van Turkije reisde u verder via Bulgarije, Servië, Hongarije en Duitsland tot in België, waar u aankwam op 24 augustus 2015 en op 26 augustus een asielaanvraag indiende.

Na uw vertrek uit het land verhuisde ook uw familie omwille van deze problemen van Bagdad naar Suleimania (Iraaks-Koerdistan), waar ze enkele maanden verbleven. Omdat ze daar omwille van hun Arabische origine niet welkom bleken verhuisden ze naar Kirkuk (provincie Kirkuk). In maart 2016 verhuisden ze uiteindelijk naar Turkije.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in uw woonplaats in Bagdad werd bedreigd door onbekenden die eisten dat u uw woonst zou verlaten. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

U legde immers onaannemelijk vage en onderling tegenstrijdige verklaringen af en er werd in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse vastgesteld met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas.

Vooreerst verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS zich niet meer te herinneren op welke datum in juli 2015 u precies de dreigbrief bij uw thuis hebt aangetroffen en op welke datum u precies door uw belagers op straat werd aangevallen (CGVS, p. 12-13). Dit terwijl u hier drie maanden voordien op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) wel nog de precieze data van had opgegeven, namelijk 7 en 20 juli 2015 (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u bovendien op het CGVS werd gevraagd wanneer u dan ongeveer de dreigbrief in de maand juli aantrof, antwoordde u dat dit ongeveer tussen 10 en 15 juli moet zijn geweest. Dit kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met uw voorgaande verklaringen op de DVZ (CGVS, p. 13; DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). U gaf zelf aan dat u op de DVZ nog de precieze data wist, maar dat u deze zich nu niet meer voor de geest kan halen (CGVS, p. 12-13). Het is echter geenszins aannemelijk dat u eerst de precieze data kunt opgeven van feiten die zich een half jaar eerder hadden voorgedaan en die ertoe hebben geleid dat u zich genoodzaakt zag uw land van herkomst te ontvluchten, maar dat u zich dit slechts drie maanden later plots niet meer zou herinneren. Dat u hier dan nog tegenstrijdige verklaringen over aflegt, is des te opmerkelijker en ondermijnt alvast ernstig de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u door uw belagers op straat werd geslagen toen u 's avonds rond 7 of 8 uur, toen het al donker was, boodschappen ging doen op de markt (CGVS, p. 13). Op de DVZ verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat dit gebeurde toen u zich in de namiddag naar de markt begaf (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u gewezen werd op uw voorgaande verklaring op de DVZ, ontkende u dat het in de namiddag was en stelde u dat u dat bij de DVZ misschien zo hebt verklaard omdat u vermoed was (CGVS, p. 14). Echter, het louter ontkennen van een versie van de feiten kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien bleek u op de DVZ niet dermate vermoed te zijn geweest aangezien u zich toen de data van bovenvermelde feiten wel nog voor de geest kon halen.

Voorts legde u eveneens ongerijmde verklaringen af aangaande de mogelijke motieven naar aanleiding waarvan uw belagers u wilden verjagen uit uw huis. Toen u op de DVZ immers werd gevraagd waarom deze onbekenden wilden dat u uw woonplaats verliet, antwoordde u dat u dit niet wist en meende u dat dit kwam omdat u een Koerd en een soenniet bent (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u tijdens uw gehoor op het CGVS werd gevraagd of u er een idee van heeft waarom deze mensen wilden dat u verhuisde, antwoordde u te vermoeden dat dit komt omdat u geen praktiserende moslim bent – u gaat niet naar de moskee – en omdat u veel drinkt en waterpijp rookt. Er werd u vervolgens gevraagd of er nog een andere reden zou kunnen zijn waarom die mensen wilden dat u verhuisde, waarna u antwoordde van niet en dat u het niet weet (CGVS, p. 15). Het is echter uiterst merkwaardig dat u aanvankelijk enkel stelde te vermoeden dat u werd vervolgd omwille van uw etnische origine en/of uw religie, maar dat u hier later geen enkele melding meer van maakt. U haalt daarentegen een geheel ander vermoeden aan, namelijk dat u wordt vervolgd omdat u geen goede gelovige zou zijn. Door dergelijke inconsistente verklaringen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Hoe dan ook baseert u zich wat de motieven van uw belagers betreft louter op vermoedens. Daarnaast bleek u er geen idee van te hebben door wie u werd verjaagd, u hebt hier ook op geen enkele manier

meer informatie over trachten te bekomen (CGVS, p. 10-14, 15-16). Evenmin was u ervan op de hoogte of andere inwoners van uw wijk of buurt gelijkaardige bedreigingen hebben ontvangen en noch u, noch uw familie hebben zich hierover geïnformeerd (CGVS, p. 15). U weet niet of er mensen met een gelijkaardige levensstijl gelijkaardige problemen hebben ondervonden – u verklaarde immers dat u werd geviseerd omwille van uw levensstijl, u zou geen goede gelovige zijn – en u hebt hier niet over rondgevraagd bij vrienden of kennissen. Ter verantwoording stelde u telkens dat u de laatste dagen voor uw vertrek enkel binnen bleef, dat u niemand zag en niemand inlichtte over uw problemen (CGVS, p. 15-16). Het is echter geenszins aannemelijk dat u, die de ingrijpende beslissing hebt genomen om uw land van herkomst te ontvluchten en alles achter te laten om zich vervolgens in een geheel vreemd land op internationale bescherming te beroepen, niet de minste poging heeft ondernomen om te achterhalen wie uw belagers zouden zijn en waarom zij u wilden verjagen. Een degelijke kennis over de identiteit en de drijfveren van uw vervolger omwille van wie u uw land hebt moeten verlaten is echter cruciaal om een zicht te krijgen op het risico dat u liep. Dat u hier duidelijk in gebreke blijft is zwaarwichtig. Aangezien de bovenstaande elementen raken aan de kern van uw asielrelaas, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde en coherente verklaringen zou kunnen afleggen, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd met betrekking tot het eigenlijke risico dat u liep, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast slaagde u er niet in de dreigbrief die u in juli 2015 van uw belagers zou hebben ontvangen en waarmee uw problemen zijn begonnen, neer te leggen. Op de DVZ verklaarde u hierover nog dat deze brief zich bij uw ouders in Suleimania bevindt (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5 en DVZ, verklaring, rubriek 13). Tijdens uw gehoor op het CGVS lichtte u echter verder toe dat uw ouders de brief inmiddels uit angst zouden hebben verbrand. Toen u werd gevraagd uit angst waarvoor uw ouders deze dreigbrief dan hadden verbrand en welk nut dit dus had, kon u hier geen antwoord op voorzien (CGVS, p. 11-12). Het is evenwel geenszins aannemelijk dat uw ouders, die Bagdad reeds hadden verlaten en naar Iraaks-Koerdistan waren verhuisd, deze brief, het enige begin van bewijs van jullie problemen waardoor u het land diende te ontvluchten, zomaar zouden verbranden. U zou er bij uw vertrek uit Irak zelf niet eens aan hebben gedacht deze brief mee te nemen of te bewaren. Dit is des te opmerkelijker aangezien u verklaarde dat u, toen u besloot het land te verlaten, reeds voor ogen had dat u zich elders op internationale bescherming zou beroepen (CGVS, p. 11-12). Dat u en uw familie, gelet op deze context, er niet bij zouden hebben stilgestaan om dit enige begin van bewijs van uw problemen met zorg te bewaren en uw ouders het stuk om een onverklaarbare reden zelfs zouden hebben vernietigd, is geenszins aannemelijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Waar u ten slotte nog aanhaalde dat er in Irak geen vrijheid van religie of vrijheid van meningsuiting is (CGVS, p. 17), zij vooreerst opgemerkt dat u verklaarde een – weliswaar niet praktiserende – soennitische moslim te zijn (CGVS, p. 3), en dat de islam (ongeacht de strekking) de officieel erkende religie is in Irak. Er dient op gewezen dat het recht op vrije meningsuiting en het recht op de eerbiediging van het privéleven niet absoluut zijn, bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn dan ook onoverkomelijk. U haalt ook geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden wanneer u zich zou moeten aanpassen aan de geldende normen en waarden in uw land van herkomst in geval van terugkeer (CGVS, p. 17). Wat uw verklaringen betreft dat u drinkt en waterpijp rookt (CGVS, p. 15), dient te worden gesteld dat deze zaken niet als fundamentele rechten kunnen worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking een onmenselijke behandeling zou zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord-)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS/ISIL/ISIS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft ervoor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit deze zelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet

op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze stukken bevatten louter informatie aangaande uw identiteit, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel*”.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden slechts details betreffen en dat zij omwille van de vastgestelde PTSS problematiek zich bepaalde details niet kan herinneren en zij gevlucht is zonder bewijsmateriaal te verzamelen. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij desbetreffend een psychologisch attest (bijlage 3).

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden geenszins betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat dergelijke gebeurtenissen, die een grote impact hadden op het leven van verzoekende partij, in het geheugen gegrift zouden staan aangezien zij een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en bovendien van determinerende invloed geweest zijn op het verdere leven van verzoekende partij. Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van vage en tegenstrijdige verklaringen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas wordt ondermijnd.

Het door verzoekende partij aangebrachte psychologisch attest is niet van aard een ander licht te werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Niettegenstaande dit psychologisch verslag melding maakt van een posttraumatisch stresssyndroom in hoofde van verzoekende partij, legt verzoekende partij geen enkel stavingsstuk neer waaruit blijkt dat hiertoe een objectief neuro-psychologisch onderzoek werd gevoerd. Het aangebrachte attest vermeldt niets in verband met een onderzoek dienaangaande. Het stuk volstaat dan ook geenszins om aan te tonen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden in haar verklaringen te wijten zijn aan haar psychologische toestand. Verder merkt de Raad op dat een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Het attest vormt dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoekende partij zouden zijn ontstaan. Daarnaast stelt de Raad nog vast dat noch verzoekende partij, noch de advocaat die haar bijstond, enig bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor op het Commissariaat-generaal. Tevens blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid.

2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardigheden te verklaren of te weerleggen. Desbetreffende vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat soennitische burgers in Bagdad een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld vanwege de sjjiitische milities, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar is uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas, waar zij beweert in Bagdad problemen te hebben gekend mogelijks omdat zij soenniet is (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.5), geen enkel geloof kan worden gehecht. Naast deze ongeloofwaardig bevonden problemen werden door verzoekende partij geen andere problemen aangehaald omwille van haar religie als soenniet (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS). Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij louter ingevolge haar profiel als soenniet problemen zou riskeren bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de

controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een

minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 dat door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift – zij verwijst naar het geweld vanwege IS en de milities in Bagdad en merkt op dat het niet uitgesloten is dat het daadwerkelijke geweld hoger ligt dan gerapporteerd – is niet van die aard om aan het voorgaande afbreuk te kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij, louter omwille van het gegeven dat zij soenniet is, in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade louter omwille van haar aanwezigheid.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 9 en 10), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 06 april 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT